

Arrest

nr. 165 550 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2015 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 159 136 van 21 december 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BIBIKULU, die loco advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Congolese (RDC) nationaliteit te bezitten. De verzoekende partij werd aangetroffen zonder geldige identiteitsdocumenten.

1.2. Op 9 december 2015 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies). De repatriëring van de verzoekende partij was voorzien voor 22 december 2015 om 10u40.

1.3. De verzoekende partij dient tevergeefs een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissingen wat wordt verworpen bij arrest nr. 159 136 van 21 december 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 29 december 2015 dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en nietigverklaring in tegen de beslissing die een inreisverbod oplegt. Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Aan de heer :
naam: (...)

In voorkomend geval, ALIAS: M. B. J.

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/12/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vlase naamdracht.
PV nr HV.55.FW.111532/2015 van de politie van LPA Zaventem

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene gebruikte van een document hetwelke hem nit toebehoort.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene verklaarde M. B. J. van Belgische nationaliteit te noemen. Echter, zoals het paspoort bevestigt, blijkt betrokkene van Congolese nationaliteit te zijn en L. M. Z. te noemen.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- *de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*
- *de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van laattijdigheid van het beroep op, geformuleerd als volgt:

"De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast.

Om te bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient in casu te worden nagegaan of verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder 'welbepaalde plaats' in voormelde zin, doch wordt gesproken over 'de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 5 1/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1 bis'.

In casu dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van verzoeker op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet is opgenomen in dezelfde akte als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 09.12.2015. De thans bestreden beslissing betreft een hierop volgende beslissing genomen door verweerder op dezelfde dag waarbij verzoeker eveneens een inreisverbod wordt opgelegd. Het betreffende inreisverbod geeft uitdrukkelijk aan gepaard te gaan met de eerder genomen verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van Vreemdelingenwet dient zo ook te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering en dit een accessorium betreft van deze verwijderingsmaatregel (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Gelet op het voorgaande dient te worden aangenomen dat verzoeker reeds kennis had gekregen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op het ogenblik dat hij kennis kreeg van het thans betreden inreisverbod, hetgeen impliceert dat hij op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing reeds was vastgehouden overeenkomstig artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat hij zich wel degelijk reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing en dat de verkorte beroepstermijn van 15 dagen gold (RVV, nr. 139.468 van 26 februari 2015).

De in casu bestreden beslissing werd verzoeker ter kennis gebracht op 09.12.2015, waarbij de beroepstermijn begon te lopen op de eerstvolgende dag, met name 10.12.2015. De vervalddag was vervolgens 24.12.2015. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 29.12.2015 ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring laattijdig is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671)."

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing tegelijkertijd met het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding is ter kennis gegeven nu telkens 9 december 2015 om 2.40 uur wordt gemeld op de kennisgeving. Derhalve kan de Raad niet met zekerheid vaststellen welke bestreden beslissing eerst ter kennis werd gebracht en of het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding eerder is ter kennis gebracht dan de bestreden beslissing. Het gegeven dat logischerwijze zulks inderdaad mag worden verwacht geeft evenwel geen afdoende zekerheid. Het kan immers niet uitgesloten worden dat de persoon die bij de kennisgeving de bestreden beslissing eerst wordt afgegeven en nadien binnen dezelfde minuut het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding.

Gelet op het ontbreken van enige zekerheid begint de gewone beroepstermijn van dertig dagen in toepassing van artikel 39/57, §1, eerste lid op 10 december 2015 te lopen zodat het verzoekschrift geacht wordt tijdig te zijn ingesteld. Ter terechtzitting hierop gewezen, stellen de partijen zich te gedragen naar de wijsheid.

Ratione temporis is het beroep ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"la violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3,

☐ *de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, de l'erreur d'appréciation,*

☐ *la violation de l'article 8 de la CEDH,*

□ la violation de l'article 74/13 de la loi sur les étrangers."

Het middel luidt als volgt:

"Alors que

En l'espèce, il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, le requérant remarque qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous les étrangers se trouvant dans un cas similaire au sien.

Que de manière constante, le Conseil d'Etat rappelle qu'une motivation adéquate ne peut consister en une formule vague, stéréotypée ou en une formule de style (C.E., n°53.581, 7 juin 1995, R.D.E., 1995, n°84, p.298-301; C.E., n°40.109, 14 août 1992, RDE, 1994, n°77, p. 82 ; C.E., n°51.507, 2 février 1995, RDE, 1995, n°83, p.184-187).

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.

Qu'en l'espèce, la motivation de la décision attaquée repose sur l'article 74/14 §3, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980 dite sur les étrangers.

En outre, le requérant a été saisi alors qu'il voudrait rentrer en Irlande dans un but familial.

Que d'ailleurs, il dispose d'une adresse en Belgique en l'occurrence Rue Jules Hans, 68/2 à 1420 BRAINE-L'ALLEUD. Qu'en effet, il est père de quatre enfants, dont un majeur et trois mineurs, à savoir : (...)

Les quatre enfants de nationalité irlandaise vivent tous en Irlande :

Et qu'il dispose d'un projet de mariage en Belgique avec sa future femme Mme MONGWANGA.

Aucune de ces considérations ne constitue une analyse de la nécessité de la détention en centre fermé, en lieu et place d'autres mesures moins coercitives d'autant.

Que le requérant tient à rappeler qu'il est détenteur d'un titre de séjour délivré en Irlande, où il Henri - réside actuellement avec sa famille.

Qu'il y a lieu de rappeler que « ...le principe de bonne administration impose à l'autorité administrative saisie d'une demande, entre autres, d'agir avec précaution, de tenir compte de tous les éléments pertinents de la cause et d'examiner le cas sur lequel elle statue avec soin et minutie.. » (C.E.E., arrêt n° 26.342 du 29 avril 2009), quod non en l'espèce.

Qu'en tout état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

C'est ainsi que cette décision doit être annulée.

L'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mises à sa disposition, se défendre contre cette décision en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés (CE, n° 39.161, 3 avril 1992, RONDELEZ) ;

Tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler.

Que cette exigence, liée à l'obligation de motiver adéquatement sur le fond et formellement les décisions administratives, impose à l'Office des étrangers de justifier pourquoi le requérant ne pourra entrer dans le Royaume.

Qu'il faut aussi rappeler que le principe de bonne administration impose à l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier qui est soumis à son examen ;

De tout ce qui précède, la situation administrative du requérant en Irlande n'a pas été prise en considération.

La décision devrait dès lors être annulée de ce chef.

2-De la violation de l'article 62 de la loi sur les étrangers tiré de la méconnaissance de l'article 74/11 de la loi sur les étrangers en ce qu'il n'a pas été tenu compte de la situation familiales du requérant dans la prise de cette décision lui interdisant l'entrée en Belgique pour 4 ans .

Le requérant indique que selon l'article 74/11 de la loi sur les étrangers, ' »La durée de l'i_n_t_e_r_d_i_c_t_i_o_n_d'_e_n_t_r_ée_e_s_t_f_i_x_ée_e_n_t_e_n_a_n_t_c_o_m_p_t_e_d_e_t_o_u_t_e_s_l_e_s_c_i_r_c_o_n_s_t_a_n_c_e_s_p_r_o_p_r_e_s_à_c_h_a_q_u_e_c_a_s_'.

Il appartient donc à l'État, lorsqu'il prend une décision sur cette base, de tenir compte des circonstances particulières du cas en ce compris l'existence d'une vie familiale - article 74/13 : L_o_r_s_d_e_l_a_p_r_i_s_e_d'_u_n_e_d_é_c_i_s_i_o_n_d'_é_l_o_i_g_n_e_m_e_n_t_,_l_e_m_i_n_i_s_t_r_e_o_u_s_o_n_d'_é_l_é_g_u_é_t_i_e_n_t_c_o_m_p_t_e_d_e_l'_i_n_t_ér_êt_s_u_p_é_r_i_e_u_r_d_e_l'_e_n_f_a_n_t_,_d_e_l_a_v_i_e_f_a_m_i_l_i_a_l_e_,_e_t

de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.

Or sur base des pièces annexées au dossier, le requérant a un titre de séjour en Irlande et a une adresse en Belgique en raison de son projet de mariage avec Mme Mongwanga.

Ces éléments n'ont pas été considérés en violation de l'article 74/13 de la loi sur les étrangers.

La violation de cette disposition est dès lors constatée induisant ainsi l'annulation de cette décision. (Voir Arrêt n° 98 126 du 28 février 2013,)

Le requérant estime que ses attaches avec la Belgique et même avec l'Irlande n'ont pas été prises en considération.

« Cette erreur manifeste consiste à invoquer un semblant d'appréciation, un prétexte, dans une hypothèse où il n'y a pas matière à appréciation de l'intérêt général, celui-ci ou en tout cas l'inopportunité de la solution retenue par l'administration pouvant se constater d'évidence. Un prétexte se définit comme « une raison apparente cachant le véritable motif d'une action ».

Quel est, alors le véritable motif d'une décision administrative entachée d'une erreur manifeste d'appréciation ?, s'interroge cet auteur, sous réserve des décisions qui ne doivent qu'à la distraction de leur auteur d'être affectées d'une telle erreur, ce véritable motif ne peut être, on le devine, qu'un motif tiré de considérations particulières : de l'intérêt du bénéficiaire de la décision et aussi parfois de l'intérêt de son auteur » (D. Lagasse, L'erreur manifeste d'appréciation en droit administratif, Bruylant, Bruxelles, 1986, n°234)

Le requérant estime que la décision querellée est plus que disproportionnée et qu'il y a erreur d'appréciation de ce cas dès lors qu'il n'a pas été tenu compte de son séjour en Irlande.

Il est sanctionné lourdement sur base de cette même décision de justice alors qu'il y a même des belges qui peuvent aussi tomber sous le coup de cette sanction judiciaire.

Qu'il est sanctionné lourdement en violation de sa présomption d'innocence ;

Le requérant ne peut pas ne pas séjourner en Belgique et devrait retourner en Angleterre pour toutes ces raisons .

L'interdiction d'entrée en Belgique n'a pas donc de sens au regard des droits garantis au requérant par la CEDH notamment les articles 06 et 08 de la CEDH. Le requérant soutient l'annulation de la décision querellée en ce qu'il lui interdit d'entrée en Belgique pendant 4 ans alors qu'elle a une famille en Irlande et dispose d'une adresse en Belgique en raison de son projet de mariage dans ce pays.

3- Le requérant invoque ensuite la violation de l'article 6 § 2 du CEDH en ce que sa présomption d'innocence est gravement méconnue.

En effet, il est accusé de faux suite à un Pv établi par la police de Zaventem que ce PV n'est pas encore suivi d'aucune poursuite de la part des instances judiciaires alors que le requérant a reconnu les faits.

Mais pourtant, la décision en fait état comme une vérité judiciaire coulée en force de chose jugée.

Le requérant note alors une violation de cette présomption dès lors qu'il est sanctionné sur base d'un PV qui n'a même pas été suivi d'effet.

La présomption d'innocence découle directement du principe général du droit de défense, dont elle est un aspect essentiel. L'art. 6.2 C.E.D.H. en formule clairement le principe: toute personne accusée d'une infraction est présumée innocente jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie. La présomption d'innocence est garantie notamment par le contredit que l'inculpé peut faire relativement aux constatations des verbalisateurs, notamment concernant le caractère objectif ou non de ces constatations, et par l'impartialité avec laquelle le juge apprécie la valeur probante de ces constatations. (Cass., 4 février 1997, Bull. et Pas., 1997, I, n° 62; 22 juin 1999, Bull. et Pas., 1999, I, n° 386).

Les PV établis contre le requérant ne peuvent à cette étape de la procédure induire sa culpabilité et donc impliquer qu'une décision administrative de si grave conséquence soit prise sur base de ce PV dont il est illégal d'induire la culpabilité du requérant.

La présomption d'innocence implique qu'un prévenu n'est pas tenu d'apporter la preuve de l'absence d'une cause de justification invoquée par lui et qui n'est pas de pureté de toute crédibilité. (Cass., 21 avril 1998, Bull. et Pas., 1998, I, n° 202).

Il a encore été décidé que lors de l'appréciation d'une demande de suspension, le juge peut tenir compte de tous les éléments propres à la personne du prévenu, mais il ne peut tenir compte, dans son appréciation, de faits punissables dont la culpabilité du prévenu n'est pas définitivement établie. (Cass., 13 octobre 1998, Bull. et Pas., 1998, I, n° 441).

Enfin, le principe de la présomption d'innocence n'imprègne pas que l'appréciation de la valeur probante des preuves produites devant le juge du fond, ni l'application du degré de la peine au moment de l'examen du bien fondé d'une accusation, mais l'ensemble de la procédure, et bien évidemment le cours de la détention préventive: me connaît la présomption d'innocence, l'arrêt de la chambre des mises en accusation qui, statuant sur le maintien de la détention préventive, se prononce sur la culpabilité d'un inculpé. (Cass., 19 mars 1997, Bull. et Pas., 1997, I, n° 155).

Dés lors que la décision querellée interdisant au requérant de séjourner en Belgique pendant deux ans, se fondent sur un tel PV et des accusations selon lesquelles, le requérant s'est ulustre par un travail illégal, en violation à un principe important en l'occurance la présomption d'innocence, le requérant estime qu'ainsi, cette decision devrait être annulée de ce chef.

4-S'agissant de la violation de l'article 08 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales du 4 novembre 1950 (CEDH),

La requérant fait valoir que la motivation n'est pas adéquate dans la mesure où il ne ressort pas des termes de cette décision que la partie adverse a tenu compte de la spécificité de la relation familiale du requérant à l'égard de sa famille en Irlande constitué des enfants européens et de son projet de mariage avec Mme Mongwanga.

L'article 8 de la CEDH dispose comme suit : « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001 Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

La notion de vie privée n'est pas définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietzi/Allemagne, § 29).

Il échet de rappeler les conditions d'applicabilité de l'article 8 par le conseil qui découle de l'arrêt du CCE n° 56 204 du 17 février 2011 dans l'affaire X/AG :

« En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150).

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH.

Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice

de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67).

L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n°210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte »

Ceci implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits de la requérante.

La décision ne tient pas en effet compte du séjour du requérant en Irlande et qu'elle a une fille dont, elle ne peut pas se séparer.

A cet égard, il convient premièrement de déterminer l'existence d'une vie ou lien familial.

Attendu que le requérant dispose d'une adresse en Belgique en l'occurrence Rue Jules Hans, 68/2 à 1420 BRAINE-L'ALLEUD. Qu'il est père de quatre enfants européens irlandais, dont un majeur et trois mineurs, à savoir :

(...)

Les quatre enfants de nationalité irlandaise vivent tous en Irlande :

Et qu'il dispose d'un projet de mariage en Belgique avec sa future femme Mme MONGWANGA.

Que le requérant entretient des rapports effectifs avec ces enfants ;

Le requérant produit dans ce dossier des certificats de naissance de ces enfants, lesquelles attestent qu'il entretient des rapports avec eux et qu'il dispose d'un projet de mariage avec Mme Mongwanga et qu'il réside ensemble avec lui à l'adresse indiquée et que déjà ensemble.

Que le lien familial est établi,

Que le requérant et Mme M. constitue une famille au sens primaire de la loi et que le lien personnel entre eux suffisamment étroit et établi;

Qu'il en découle que le cadre d'existence du requérant et la relation qu'elle entretient actuellement avec son enfant, relève de la protection conférée par l'article 8 de la CEDH.

Qu'ainsi, le lien familial du fait de ce ménage est indubitable ;

Quant à la proportionnalité de l'ingérence de l'état par rapport au respect de la vie familiale

Il échet de rappeler qu'il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Que le requérant vit avec Mme M. et ses enfants irlandais dans un lien protégé par l'art 8 de la CEDH depuis son arrivée en Angleterre .

D'autre part, la partie adverse pouvait prendre une autre mesure et se prendre de séparer le requérant avec ses enfants.

Que le Conseil d'Etat a jugé qu'« une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'article 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'il s'y soumettaient » (CE n° 58.969, du 1er avril 1996, TVR 1997, p.29 et sv. ; CE n° 61.972, du 25 septembre 1996, TVR 1997, p.31 et sv., arrêt dans RDE, 1998, n° 97, p.5) ;

Qu'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf Cour EDH 17 octobre 1986, Res/ Royaume-Uni, §37).

Il n'apparaît pas dans les motifs de la décision que la partie adverse ait pris en considération la situation personnelle et familiale de la requérante avant de prendre cette décision.

Dès lors, l'acte attaqué privera la partie requérante d'exercer son droit aux relations personnelles et affectives avec ses enfants et éloignera son mariage avec sa fiancée belge.

alors qu'elle a un séjour illimité ;

Qu'au surplus, l'article 8 de CEDH protège non seulement le droit au respect de la vie familiale mais également et surtout le droit au respect de la vie privée.

La jurisprudence de la Commission européenne de droit de l'homme a tranché que cet article 08 implique également le droit au respect de la vie privée et le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains notamment dans le domaine affectif ou même professionnel pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité (Commission européenne des droits de l'homme, req. 6825/74, xc. Irlande, déc du 18/5/76, D.R. 5, p.89, cité par CARLIER, J.Y., R.T.D.H., 1993, p.445 et s, CEDH., rapp , D.R, 10, pp.100 ss, ici § 55, p.137 /81, décision du 03 mai 1983, DR, p.220)

Au fond, la vie privée englobe le droit pour l'individu de nouer et de développer des relations avec ses semblables, (C.EDH, 16.2.00, Affaire Amann c./Suisse .)

C'est dans ce cadre qu'il faudra adéquatement situer ce ménage formé par la requérante et sa fille (Voy. notamment l'Arrêt MARCKX du 13 juin 1979, serie A, n° 31, p 14 et svt, § 31 ; Arrêt Johnson et autres du 18 décembre 1986, serie A, n° 112, p.25).

En l'espèce, cette ingérence portée à la vie privée du requérant et sa fille n'est pas proportionnée. Que la protection de la vie privée et familiale des parties requérantes garantie par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme impose en effet non atteinte à la vie privée et familiale- mais également des obligations positives, à prendre des mesures afin d'assurer effectivement le respect au droit à une vie privée et familiale (C.E.D.H., Airey c. Irlande, 9 octobre 1979, § 32; C.E.D.H., Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, 25.1.2000; C.E.D.H., K. et T. et L. c. Finlande, 19.9.2000) (voy., mutatis mutandis, C.E., 19/1/1993, R.A.C.E., 41.623; C.E., 12.8.1992, R.A.C.E., 40.080, R.D.E., 1992, 71; C.E., 2' avril 1992, R.A.C.E., 9.227 et 39.228; C.E., 6 octobre 1999, n° 82.723, Adm. Publ. Mens., 1999, p. 169).

Que l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit viser un but légitime, étant le «bien-être économique du pays» et doit être « nécessaire dans une société démocratique », c'est-à-dire justifiée par un besoin social impérieux, et, notamment, proportionnée au but légitime poursuivi (voy. notamment: C.E.D.H., arrêt Nasri du 13/7/95, sér. A n° 320-B, cité par C.E., 25/9/96, T.V.R., 1997, nr. 1, pp. 31-32).

Que ceci n'est pas établi dans le cas d'espece.

Que cet article consacre un droit fondamental, à savoir le droit au respect de sa vie privée, qui constitue un droit subjectif de tout être humain;

Que le droit au respect de sa vie privée est «le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité » (Commission européenne des droits de l'homme req.6825/74, X c. Irlande, déc. du 18 mai 1976, D.R. 5,p.89, cité par CARLIER, J.Y., RTDH, 1993, p.445 et s.; arrêt C./ Belgique du 7 août 1996, §25, T.V.R., 1997, nr.3 p. 240 : « la vie privée englobe le droit pour l'individu de nouer et de développer des relations avec ses semblables ») ;

Ces relations emportent de toutes évidences des relations matrimoniales et familiales . C'est le cas des relations entretenues par le requérant et ses enfants ainsi que Mme M. .

Que vu l'écoulement du temps, et les circonstances en l'espèce, la requérante a développé une vie privée en Belgique, protégée par l'article 8 CEDH dans son nouveau manage notamment.

Que toute ingérence dans la vie privée doit viser un but légitime, étant le bien être économique du pays et doit être nécessaire dans un société démocratique, c'est-à-dire justifier par un besoin social impérieux et notamment proportionnée au but légitime poursuivi (C.E.D.H, arrêt Nasri du 13 juillet 1995, sér.A n° 320- B, cité par C.E., du 25 septembre 1996, T.V.R., 1997, nr. 1, pp.31-32) ;

Qu'en l'occurrence en prenant la décision querellée, refusant à la requérante et sa fille de poursuivre leur relation , la partie adverse s'ingère dans une relation protégée.

Qu'il s'agirait dès lors d'une ingérence disproportionnée dans le respect de sa vie privée contraire à l'article 8 de la CEDH ;

En prenant cette décision sur un motif que la requérante qualifie de prétexte, la partie adverse, s'ingère donc dans ces relations en l'influençant négativement.

Le motif de la décision viole donc cette disposition est devrait donc être annulée de ce chef.

En effet, non seulement en raison des raisons ci-dessus avancées, mais aussi en raison de l'absence de risque de par sa présence pour l'ordre public ou la sécurité nationale, cette ingérence serait difficilement justifiable par un « besoin social impérieux, la requérante bénéficiant de la présomption d'innocence dans le cadre du dossier ouvert contre elle, il ne constitue donc pas un danger.

Il résulte de ce qui précède que la mesure prise par la partie adverse est disproportionnée.

En tout état de cause, cette motivation n'est pas sérieuse ;

Que l'article 08 de la CEDH est violée et devrait induire l'annulation de la décision querellée.”

3.2. De verwerende partij repliceert niet op de middelen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te

verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoeker fraude heeft gepleegd om toegelaten te worden in het Rijk. Dit motief wordt door de verzoeker niet weerlegd. De bestreden beslissing wijst erop dat hij trachtte om op illegale wijze in het Rijk te verblijven en de Staat trachtte te misleiden door zich een Belg te noemen met een valse naam.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering zoals ook vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821). Zoals de verwerende partij terecht opmerkt is het gegeven dat de eerste bestreden beslissing één pagina bevat irrelevant.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker perfect weet op welke grond de bestreden beslissing steunt zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. De formele motiveringsplicht werd niet geschonden.

Waar verzoeker de motieven inhoudelijk betwist voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van de artikel 74/11, §1 vierde lid van de Vreemdelingenwet die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luiden:

"(...) § 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden(...)"

Het kan niet ernstig betwist worden dat verzoeker getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden door gebruik te maken van een andere naam en nationaliteit dan het paspoort dat kon gevonden worden met Congolese nationaliteit.

Waar verzoeker de bestreden beslissing bekritiseert omdat geen rekening zou zijn gehouden met zijn wens zijn kinderen in Ierland te bezoeken en hij zou beschikken over een Ierse verblijfskaart kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zelf er voor geopteerd heeft twee verschillende namen en

nationaliteiten te gebruiken zodat niet met zekerheid kon vastgesteld worden wie en waar verzoeker is en verblijft. Ten dien einde merkt de Raad op, dat voor zover verzoeker een Ierse verblijfstitel kan bewijzen de bestreden beslissing hem niet verhindert Ierland binnen te komen vermits de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt: *“tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*.

Bovendien dient ook rekening gehouden te worden met de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding dat dezelfde tijd aan verzoeker werd ter kennis gegeven luidend onder meer:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valse naamdracht.

PV nr HV.55.FW.111532/2015 van de politie van LPA Zaventem

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene verklaarde M.B J. van Belgische nationaliteit te noemen. Echter, zoals het paspoort bevestigt, blijkt betrokkene van Congolese nationaliteit te zijn en L. M. Z. te noemen.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vlase naamdracht.

PV nr HV.55.FW.111532/2015 van de politie van LPA Zaventem

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene gebruikte van een document hetwelke hem niet toebehoort.”

Deze motieven zijn correct, vinden steun in het administratief dossier en bij een gelijke kennisgeving van de beslissingen dient de verwerende partij niet de motieven te herhalen.

Waar verzoeker voorhoudt in het huwelijk te willen treden met M., die dezelfde naam draagt als waarvan verzoeker ook gebruik maakte, is dit een loutere bewering die niet zonder meer kan aangenomen worden gelet op de onduidelijke misleidende verklaringen van de verzoeker. Dit klemmt in casu des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker enerzijds beweert dat haar gezinsleven in Ierland is uitgebouwd waar zijn 4 kinderen (minderjarige en meerderjarige) wonen, en hij anderzijds ook meent dat hij zich in België kan beroepen op een gezinsleven omwille van zijn voorgenomen huwelijk met een Belgische onderdane van Congolese herkomst. Bovendien stelt de verzoeker ook in haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat hij *“vit avec Mme M. et ses enfants irlandais dans un lien protégé par l'art 08 e la CEDH depuis son arrivée en Angleterre”*. Verzoeker is geenszins coherent en duidelijk inzake zijn gezinssituatie te meer hij niet aantoont hoe hij met zijn toekomstige vrouw een gezin kan vormen indien hij in Ierland woont. De verzoeker legt evenmin geldige verblijfsdocumenten uit Ierland (of het Verenigd Koninkrijk) neer en identificeert zich in België aan de hand van valse identiteitsdocumenten. De verzoeker is dan ook evenmin duidelijk op welke soort beschermenswaardige relatie hij zich beroept. Dit klemmt te meer daar verzoeker zelfs niet aantoont een band met de familie in Ierland te onderhouden, nu blijkt dat hij vanuit Ierland teruggedreven was naar België omdat hij er geen geldig verblijf (meer) had.

Rekening houdend met de houding van de Ierse autoriteiten en met de verwijzing naar het proces-verbaal opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden voorgehouden dat de motiveringsplicht werd geschonden. De door verzoeker neergelegde stukken doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoeker nog beweert dat hij een gekend adres heeft in België en verwijst naar diens stuk 4 is ook dit document van generlei waarde nu erop vermeld staat dat diens verblijf slechts geldt tot 28 juli 2014. Stuk 5 is gebaseerd op louter eigen verklaringen afgelegd aan de gemeente.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en voorhoudt dat er geen voldoende rekening is gehouden met zijn specifieke situatie meer bepaald zijn familie in Ierland herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing hem niet verhindert naar Ierland te reizen en er te verblijven voor zover hij, wat hij beweert, over een geldige Ierse verblijfstitel beschikt zoals uitdrukkelijk is weergegeven in de bestreden beslissing.

Voorts kan de verzoeker niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing rekening had moeten houden met diens voorgenomen huwelijk met een Belgisch onderdaan nu hij hiervoor een valse naam gebruikte zijnde dezelfde naam als de dame in kwestie en overduidelijk uit het administratief dossier is gebleken dat hij trachtte de verwerende partij te misleiden. Zo misleidende gegevens worden verstrekt kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat elke bewering wordt nagegaan en dat een

eventueel voornemen van een huwelijk met een persoon van wie men stelt de naam te dragen wordt vermeld in de bestreden beslissing. Hoger werd reeds gesteld dat in casu de verwijzing naar het proces-verbaal volstaat.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de verwerende partij beschikt krachtens artikel 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 6 EVRM en het daarin vervatte vermoeden van onschuld (art. 6.2 EVRM) wordt erop gewezen dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM vallen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Verzoeker voert de schending van artikel 8 EVRM aan. Naast een theoretisch betoog over dit artikel herhaalt verzoeker dat hij een familie heeft in Ierland en dat hij wenst te huwen met M.

De Raad herhaalt dat in zover de bewering van de verzoekende partij juist is dat hij over een geldige verblijfstitel of reistitel beschikt om in Ierland zijn familie te bezoeken, de bestreden beslissing dit toelaat.

Wat het voorgehouden familieleven in België betreft toont verzoeker niet aan dat hij daadwerkelijk in België verbleef nu uit diens stukken blijkt dat de inschrijving in de gemeente slechts gold gedurende drie maand. De bewering dat hij over een gekend adres in België beschikt is niet aangetoond voor het nemen van de bestreden beslissing. Voorts kan niet ingezien worden hoe een huwelijksvoornemen op zich artikel 8 EVRM kan schenden Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen en toont geenszins een in België door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven aan. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden en gebruik heeft gemaakt van twee verschillende namen met twee verschillende nationaliteiten kan een loutere bewering in casu niet volstaan.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150), wat in casu niet blijkt.

Zelfs indien al zou aangenomen worden dat verzoeker een gezin sticht met diens Belgische vriendin, dient, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In casu brengt verzoeker evenmin enige hindernis aan die zou verhinderen dat diens relatie met M. niet elders kan worden verder gezet en dat hun huwelijk niet elders, in het herkomstland van verzoeker kan afgesloten worden. Wat de bewering betreft dat verzoeker kinderen in België zou hebben wordt er opgemerkt dat verzoeker nog op 10 december 2015 verklaarde dat deze kinderen die 9 en 11 jaar oud zouden zijn, niet door hem werden erkend en dat hij *“wil wel naar Ierland”*.

Terzake weze opgemerkt dat verzoeker ook op 10 december 2015 nog verklaarde in Ierland te wonen, slechts sedert ongeveer 2 jaren naar België te komen omwille van een nieuwe partner en pas sedert april 2015 in België is, wat haaks staat tegenover de geboortedatum en leeftijd van de voorgehouden kinderen met de Belgische vriendin.

Verzoeker toont niet aan dat hij een gezin in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft, en dat zo hij al kinderen zou hebben met diens Belgische vriendin diens kinderen hem niet in Ierland of in Congo kunnen bezoeken.

Rekening houdend met het gebruik van valse naam door verzoeker kan niet ernstig voorgehouden worden dat de bestreden beslissing het belang van de Staat, meer bepaald de immigratiecontrole heeft vooropgesteld en is de duur van het inreisverbod ook proportioneel.

Betreffende het privéleven van verzoeker worden geen concrete elementen aangereikt. Het betoog is louter theoretisch.

De schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin is de bestreden beslissing disproportioneel genomen. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het enige middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN